LIBRIS | We know books

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei". A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebrul Hercule Poirot – cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes – apare încă din primul roman al Agathei Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul Max Mallowan.

A murit în 1976.

AGATHA CHRISTIE

O CRIMĂ ANUNȚATĂ

Traducere din limba engleză
MANUELA ZIPIȘI

LITERA
București

LIBRIS | We know books

CUPRINS

1. Se anunță o crimă 7
2. Mic dejun la Little Paddocks 25
3. Ora 18.30 34
4. Hotelul Royal Spa 51
5. Domnișoara Blacklock și domnișoara Bunner 62
6. Julia, Mitzi și Patrick 77
7. Printre cei prezenți 88
8. Miss Marple intră în scenă 108
9. Despre o ușă 129
10. Pip și Emma 141
11. Miss Marple vine la ceai 157
12. Dimineața în Chipping Cleghorn 164
13. Dimineața în Chipping Cleghorn (continuare) 179
14. O incursiune în trecut 198
15. Delicious Death 210

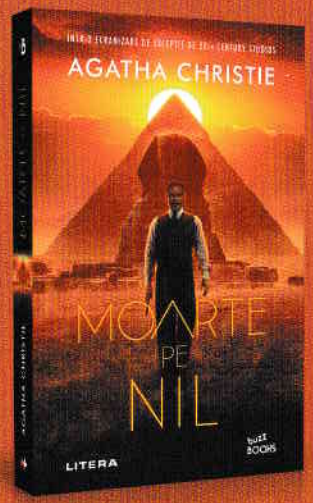
LIBRIS | We know books

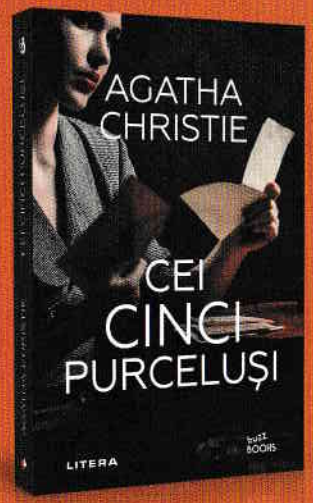
16. Inspectorul Craddock se întoarce 222
17. Albumul 231
18. Scrisorile 243
19. Reconstituirea crimei 261
20. Miss Marple lipsește 277
21. Trei femei 292
22. Adevărul 311
23. Seara la casa parohială 315

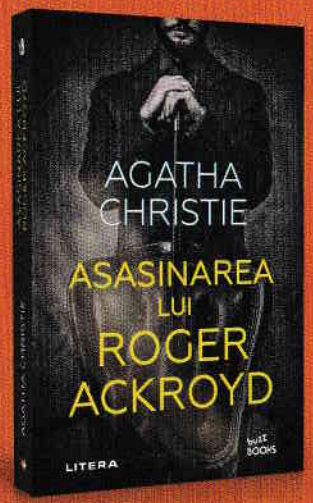
Epilog 347

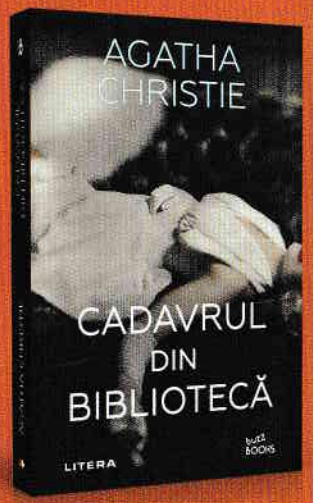
ALTE TITLURI DIN COLECȚIA

buzz BOOKS

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1
SE ANUNȚĂ O CRIMĂ

I

Între 7.30 și 8.30, în fiecare dimineață, cu excepția duminicilor, Johnnie Butt făcea turul satului Chipping Cleghorn pe bicicletă, fluierind strașnic printre dinți și oprindu-se în dreptul fiecărei case pentru a strecura în cutia poștală ziarele care fuseseră comandate de locatarii în cauză de la domnul Totman, proprietarul unei papetării de pe strada principală. Astfel, la colonel și la doamna Easterbrook aducea *The Times* și *Daily Graphic*; la doamna Swettenham lăsa *The Times* și *Daily Worker*, iar la domnișoara Hinchcliffe și domnișoara Murgatroyd, *Daily Telegraph* și *New Chronicle*; la domnișoara Blacklock lăsa *Thelegraph*, *The Times* și *Daily Mail*.

La toate aceste adrese și, practic, la fiecare casă din Chipping Cleghorn, livra în fiecare vineri un exemplar din *North Benham News and Chipping Cleghorn Gazette*, cunoscut pur și simplu sub numele de *Gazeta*.

LIBRIS We know books

Așa că, vineri dimineața, după ce frunzăreau cotidienele, parcurgând în grabă principalele titluri, majoritatea locuitorilor din Chipping Cleghorn deschideau cu nerăbdare *Gazeta* și se cufundau în descifrarea știrilor locale.

Situație internațională critică! ONU se întrunește astăzi! Copoii sunt pe urmele asasinului dactilografei blonde! Trei mineri șomeri. 23 de morți în urma unei toxiinfecții alimentare la hotelul Seaside etc.

După o privire rapidă asupra rubricii „Corespondența" (unde puteai găsi toată savoarea animozităților și a vrajbelor vieții rurale), nouă din zece abonați dădeau la pagina de „Mica publicitate". Aici puteai găsi, alandala, anunțuri de vânzări sau cumpărări, cereri frenetice de ajutor domestic, o groază de informații legate de câini, anunțuri referitoare la orătănii și unelte de grădinărit și o sumedenie de alte informații care puteau stârni interesul locuitorilor micii comunități din Chipping Cleghorn.

Ziua de vineri, 29 octombrie, nu se abătu de la regulă.

II

Îndepărtându-și buclele grizonante de pe frunte, doamna Swettenham deschise *The Times*, aruncă

o privire plictisită în partea stângă a paginii din mijloc și trase concluzia că, dacă exista într-adevăr vreo știre interesantă în *The Times*, reușiseră s-o camufleze de minune; trecu apoi repede în revistă coloanele de nașteri, căsătorii și decese, oprindu-se puțin mai mult asupra celei din urmă, apoi, simțind că-și făcuse datoria, puse deoparte *The Times* și se năpusti nerăbdătoare asupra ziarului local: *Chipping Cleghorn Gazette*.

Când fiul ei, Edmund, intră în cameră câteva secunde mai târziu, doamna era deja absorbită de anunțurile de la „Mica publicitate".

– Bună dimineața, dragă, spuse doamna Swettenham. Familia Smedley își vinde Daimlerul din 1935. E cam vechi, nu crezi?

Fiul mormăi ceva, își turnă o ceașcă de cafea, se servi cu două scrumbii afumate, după care se așeză la masă și deschise *Daily Worker*, pe care-l sprijini de coșul cu pâine prăjită.

– „Pui de pitbull", citi cu voce tare doamna Swettenham. Chiar nu înțeleg cum se descurcă lumea cu mâncarea câinilor mari, în ziua de azi... Hm, Selina Lawrence caută iar un bucătar. I-aș spune că e o pierdere de timp să dai anunț în vremurile astea. Nici nu și-a trecut adresa, a lăsat doar numărul unei căsuțe poștale, iar așa ceva e etalon nerecomandabil, având în vedere că servitorii țin morțiș să știe unde merg. Le plac casele

LIBRIS We know BOOKS

bune... „Dinți falși." Nu-mi explic de ce dinții falși sunt atât de populari. „Cel mai bun preț... Bulbi frumoși. Selecție specială." Nu par prea scumpi... Uite, o fată vrea „un serviciu interesant cu oportunități de călătorie". Ce chestie! Cine nu și-ar dori să călătorească?... „Baseți"... Niciodată nu m-au atras baseții, și nu pentru că sunt nemțești, cred că am trecut peste problema asta, ci pur și simplu pentru că nu-mi spun nimic. Da, doamnă Finch?

Ușa se deschise, lăsând să se întrevadă capul și bustul unei femei încruntate, care purta o beretă veche de catifea.

– Bună dimineața, doamnă, răspunse femeia. Pot să strâng masa?

– Nu încă. N-am terminat, veni replica doamnei Swettenham. Încă n-am terminat, repetă aceasta insinuant.

Aruncând o privire către Edmund și ziarul lui, doamna Finch se retrase pufnind.

– Abia am început să mănânc, spuse Edmund, în timp ce mama lui remarcă:

– Mi-ar plăcea să nu mai citești ziarul acela oribil, Edmund. Doamna Finch urăște chestia asta.

– Nu văd care este legătura dintre convingerile mele politice și doamna Finch.

– Nici una, desigur, sublinie doamna Swetteham, având în vedere că tu nu ești un om al muncii. Tu nu muncești deloc.

– Nu e chiar așa, zise Edmund indignat. Scriu o carte.

– Eu vorbesc de muncă adevărată. Și să știi că trebuie să fim atenți cu doamna Finch. Dacă se supără pe noi și nu mai vrea să vină? Pe cine mai angajăm?

– Dai anunț în *Gazetă*, replică Edmund zeflemitor.

– Tocmai ți-am spus că ar fi în zadar. În ziua de azi, dacă n-ai o fostă bonă care să se ocupe de întreaga gospodărie, ești cu adevărat pierdut!

– Și noi de ce n-avem o fostă bonă? Cât de neglijentă ai fost că nu mi-ai angajat una! Unde ți-a fost capul?

– Ai avut o doică, dragă.

– Câtă lipsă de prevedere, murmură Edmund.

Doamna Swettenham se cufundă încă o dată în rubrica de „Mica publicitate".

– „Vând motor de secerătoare second-hand." Mă întreb... Doamnne, ce preț!... Iar baseți... „Scrie-mi sau sună-mă urgent, Woggles." Ce porecle prostești mai au și oamenii... „Cockeri spanieli?..." Ți-o mai amintești pe draga de Susie, Edmund? Era atât de umană! Și înțelegea fiecare cuvințel... „Vând bufet Sheraton. Antichitate autentică. Doamna Lucas, Dayas Hali..." Ce femeie mincinoasă! E Sheraton, pe naiba!

LIBRIS | We know books

Doamna Swettenham strâmbă din nas, după care își continuă lectura:

– „Totul a fost o greșeală, iubito. Dragoste eternă. Vineri, ca de obicei. J...“ Presupun că au avut o ceartă de îndrăgostiți sau crezi că e un cod al hoților?... *Baseți din nou!* Sinceră să fiu, cred că lumea a luat-o un pic razna cu baseții ăștia. Mai există și alți câini. Unchiul Simon, bunăoară, creștea terieri de Manchester. Ce ființe adorabile! Mie îmi plac câinii cu picioare... „Doamnă care pleacă în străinătate, vând două uniforme de marinar...“ Nu tu preț, nu tu mărime... „Se anunță o căsătorie – nu, o crimă.“ Ce? Pe onoarea mea! Edmund, ascultă aici...

Vă anunțăm că o crimă va avea loc vineri, 29 octombrie, la Little Paddocks, la ora 18.30. Prietenii sunt invitați să participe.

– Ce lucru extraordinar! *Edmund!*

– Despre ce e vorba? bâigui Edmund ridicându-și ochii din ziarul lui.

– Vineri, 29 octombrie... E chiar azi.

– Ia să văd, spuse fiul smulgându-i ziarul.

– Dar ce poate să însemne asta? întrebă doamna Swettenham extrem de curioasă.

Edmund Swettenham își frecă nasul, șovăind.

– Cred că este vorba despre o petrecere. Ceva gen „Jocul morții“.

– Aha, făcu doamna Swettenham nelămurită. Oricum, invitația e destul de bizară, așa, strecurată la pagina de „Mica publicitate“. Și nici nu pare stilul Letitiei Blacklock, care mi s-a părut întotdeauna o femeie cu capul pe umeri.

– Poate s-a lăsat influențată de tinerii care locuiesc cu ea.

– E prea din scurt. Azi... Crezi că ar trebui să mergem?

– Scrie: „Prietenii sunt invitați să participe“, sublinie fiul.

– După părerea mea, genul acesta de invitație ultramondenă n-are nici un haz, susținu cu tărie doamna Swettenham.

– Bine, mamă, nu-i nevoie să mergi.

– Așa e, aprobă doamna Swettenham.

Urmă o pauză.

– Mai mănânci *și* ultima felie de pâine prăjită, Edmund?

– Aveam impresia că pentru tine contează mai mult să mă hrănesc bine decât să-i spui lu' Baba-Cloanța că poate să strângă masa.

– Șșșt, dragă, o să te *audă*... Edmund, ce se întâmplă la un Joc al morții?

– Nu prea știu... Primești niște hârtiuțe sau ceva de genul ăsta... Nu, cred că le tragi dintr-o pălărie. Și cineva e victima, iar altcineva, detectivul. Apoi

LIBRIS We know books

se stinge lumina și cineva te atinge pe umăr, iar tu țipi și cazi, prefăcându-te mort.

– Sună interesant.

– Probabil va fi plictisitor. Eu nu merg.

– Prostii, Edmund! zise doamna Swettenham hotărâtă. Eu mă duc, iar tu vii cu mine. Am stabilit!

III

– Archie, își strigă doamna Easterbrook soțul, ia ascultă puțin!

Colonelul Easterbrook nici n-o băgă în seamă, pentru că era deja prins și enervat de articolul pe care-l citea în *The Times*.

– Problema ăstora e că nu știu absolut nimic despre India. N-au nici cea mai vagă idee.

– Știu, dragă, știu.

– Dacă aveau habar, n-ar mai fi scris asemenea aberații.

– Da, dragă, ai dreptate. Archie, fii atent!

Vă anunțăm că o crimă va avea loc vineri, 29 octombrie, la Litlle Paddocks, la ora 18.30. Prietenii sunt invitați să participe.

Se opri triumfătoare. Colonelul îi aruncă o privire indulgentă, însă fără prea mult interes.

– „Jocul morții", zise el.

– A!

– Despre asta e vorba. Dacă stau să mă gândesc, se relaxă el puțin, poate fi o distracție pe cinste, dar numai în cazul în care e abordat cum trebuie. Trebuie să fie bine organizat de cineva care știe cum să tragă sforile. O persoană este criminalul, dar nimeni nu știe cine. Lumina se stinge. Asasinul își alege victima, care trebuie să numere până la 20 înainte să țipe. Apoi intră în scenă persoana care a fost desemnată detectiv. Începe ancheta. Toată lumea e interogată, se verifică alibiurile și se încearcă descoperirea criminalului. Da, e un joc bun – dacă detectivul se pricepe cât de cât să facă treaba poliției.

– Așa cum te pricepi tu, Archie, care te-ai ocupat de toate acele cazuri interesante din districtul tău.

Colonelul Easterbrook zâmbi indulgent și își răsuci satisfăcut mustața.

– Da, Laura, îmi place să cred că le-aș putea da câteva indicii pentru prinderea asasinului, zise el îndreptându-și umerii.

– Domnișoara Blacklock ar fi trebuit să te roage s-o ajuți la pregătirea jocului.

Colonelul tuși înfundat.

– Ei, o are pe copila aia răzgâiată care locuiește cu ea. Bănuiesc că a fost ideea ei. Îi este nepoată, nu? Totuși, destul de ciudată forma asta de a strecura anunțul în ziar.